

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15548 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat G. VAN CAUTEREN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 6 februari 2008, verklaart er zich op 7 februari 2008 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 11 april 2008, verstuurd op 15 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Sikh bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren in Jalalabad en verhuisde in uw kindertijd naar de wijk Karte Parwan in Kabul. In 1995 trouwde u met N.S.. Uw schoonbroer werd reeds voor uw huwelijk door moslims vermoord. Omwille van de moord en de aanhoudende gevechten vreesde u voor uw leven. Aangezien jullie arm zijn moest er echter eerst gespaard worden om de reis te kunnen betalen. Uiteindelijk verlieten jullie Afghanistan en na een reis van vijf of zes dagen kwam u op 6 februari 2008 in België aan, waar u de volgende dag asiel aanvraagde. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoeksters kennis van Afghanistan, het dagelijkse leven aldaar en de huidige levensomstandigheden van de Sikhgemeenschap in Kabul is uiterst beperkt;
 - verzoeksters verklaringen omtrent de gevolgde reisweg kunnen niet overtuigen;
 - gezien er getwijfeld wordt aan verzoeksters afkomst uit Afghanistan, kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan haar asielmotieven;
 - verzoekster legt geen stuk voor ter staving van haar identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.
- 2.1.2. Verzoekster geeft aan hoe de term vluchteling gedefinieerd wordt in artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève en meent volledig te voldoen aan de drie aangegeven gronden. Zij herhaalt vervolging te vrezen van de moslims die haar schoonbroer hebben vermoord. Waar de bestreden beslissing haar recente aanwezigheid in

Afghanistan in twijfel trekt, voert zij enerzijds aan dat zij op het Commissariaat-generaal gehoord is met hulp van een Indische tolk punjabi, terwijl zijzelf punjabi spreekt met een Afghaans accent waarbij dan ook enige spraakverwarring mogelijk is en anderzijds merkt ze op dat ze nauwelijks deelnam aan het maatschappelijk leven in Afghanistan en grotendeels binnen de Sikh-(tempel)-gemeenschap leefde. Verzoekster stelt bovendien dat ze amper buitenkwam, omdat dit enkel is weggelegd voor de sikh-mannen. Om die reden meent verzoekster dat ze van een aantal zaken niet op de hoogte kon zijn. Verzoekster leefde volgens de sikh-kalender, ze kent enkel haar eigen taal, Punjabi en het Dari als talen in Afghanistan, verzoekster verdiende geld als poetshulp, maar stond niet in voor het beheer ervan. Verzoekster stelt voorts enkel een onderscheid tussen sikhs en moslims te maken, bepaalde geografische details niet te kennen, slechts notie te hebben van een warm en een koud seizoen, amper over kennis van de politieke evolutie in Afghanistan te beschikken en geen gedetailleerde kennis van de sikh-gemeenschap te hebben. Volgens verzoekster beweert het Commissariaat-generaal ten onrechte dat er nog een Sikh-school is gevestigd in de tempel waar zij woonde en werkte. Waar zij weinig kan zeggen over haar reisroute is te wijten aan haar beperkte geografische kennis en het feit dat haar echtgenoot alles had geregeld. Verzoekster meent dan ook dat haar verklaringen ten onrechte als 'leugenachtig' worden bestempeld en er geen rekening werd gehouden met haar specifieke profiel, zijnde een onopgeleide Sikh-vrouw met een beperkte leefwereld die woonde en werkte in een tempel en leefde volgens de traditie dat enkel mannen deelnamen aan het maatschappelijke leven.

- 2.1.3. In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoekster er op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op gewezen is dat zij eventuele problemen met de tolk moest melden. Bovendien werd haar de vraag gesteld of zij de tolk goed kon begrijpen, waarbij verzoekster geen problemen heeft aangehaald (gehoorverslag CGVS, p. 9). Daarnaast beperkt verzoekster zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering over mogelijke spraakverwarring, zonder evenwel concreet aan te geven welke van haar uitspraken of die van de tolk voor verwarring zouden hebben gezorgd, waardoor dit onderdeel van het middel dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd teneinde de vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaringen of te weerleggen.
4. De Raad stelt vast dat verzoekster grotendeels de argumenten die aangehaald zijn in de bestreden beslissing herhaalt zonder deze op enige wijze te weerleggen. De overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, dient in de eerste plaats echter na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, de kennis van betrokkene over de streek tracht te toetsen, te meer zelfs daar verzoekster geen enkel document ter staving van haar identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg voorlegt. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij, ongeacht haar profiel, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis over Afghanistan en het dagelijkse leven aldaar mocht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde herkomst. Zo werd immers vastgesteld dat verzoeksters niet bekend is met het gebruik van de Afghaanse kalender, zij systematisch en vlot de Gregoriaanse kalender gebruikt en dat zij niet alle talen kende die in Afghanistan worden gesproken. Tevens is haar kennis van het in Afghanistan in omloop zijnde geld en van de in Afghanistan aanwezige bevolkingsgroepen zeer beperkt. Daarnaast werd vastgesteld dat zij, Bala Hissar, het fort dat hoog boven Kabul uittorent en het Pashtunistanplein, het centrale plein in het centrum van Kabul niet kon herkennen op foto. Ook vergiste

zij zich omtrent de vlag van Afghanistan, de provincie Laghman, het aantal seizoenen, de recente politieke ontwikkelingen, de heerschappij van de Taliban en de levensomstandigheden van de Sikh-gemeenschap in Kabul. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (R.v.St. nr. 114.826 van 22 januari 2003). Bovendien kan er van verzoekster redelijkerwijs worden verwacht dat ze enkele vragen omtrent recente gebeurtenissen en haar eigen levensgemeenschap kan beantwoorden. Het feit dat verzoekster geïsoleerd leefde en nauwelijks zou zijn buitengekomen doet hieraan geen afbreuk, temeer daar uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster over een televisietoestel beschikte, waaruit kan worden afgeleid dat er niet kan worden gesteld dat verzoekster helemaal geen deel zou hebben uitgemaakt van de Afghaanse maatschappij.

Waar verzoekster opmerkt dat in de bestreden beslissing ten onrechte zou zijn vastgesteld dat er nog een sikh-school gevestigd is in de tempel waar verzoekster woonde en werkte, vermits er sinds de oorlog geen school meer is, dient verzoekster er op te worden gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat er wel degelijk nog les wordt gegeven aan kinderen in de tempel. Waar verzoekster stelt dat er aldaar geen school meer zou zijn, zonder dat zij dit aan de hand van enig concreet element aantoot, kan dan ook tot een loutere bewering worden teruggebracht.

- 2.1.5. De Raad stelt vast dat, hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure, verzoekster geen bewijs neerlegt omtrent haar identiteit of nationaliteit en zij daarvoor geen aannemelijke verklaring heeft. Ter zitting blijkt dat verzoeksters echtgenoot ondertussen in België is aangekomen en verschillende documenten zou hebben meegebracht. Verzoekster wenste deze ter zitting alsnog neer te leggen. De ter zitting aangeboden documenten worden bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Wat betreft haar reisweg is het allesbehalve geloofwaardig dat verzoekster helemaal niet oplette tijdens haar reis naar België. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment het risico loopt te worden tegengehouden door de strikte controles. Het feit dat verzoeksters echtgenoot de reis zou hebben geregeld, kan niets wijzigen aan het feit dat er van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat ze enige gegevens kan verstrekken over de reisroute die ze gevolgd heeft of minstens over wat ze gezien heeft. Zij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben, waardoor zij bijgevolg in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar zij vertrokken is. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (R.v.St., X, nr. 40.037, 15 juli 1992; R.v.St., X, nr. 96.146, 5 juni 2001).
- 2.1.6. De bestreden beslissing heeft op afdoende wijze gemotiveerd waarom verzoekster haar recente verblijf in Afghanistan niet aannemelijk kon maken. Aangezien verzoekster geenszins aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Afghanistan, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde asielmotieven.
7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

1. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend, gezien de actuele situatie in haar regio van herkomst.
2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet zij enig verband met haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster haar recente afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kon maken gelet op haar beperkte kennis van het land en het dagelijkse leven aldaar. Verzoekster maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van haar huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.

